

Уплашил ми се е млат яничар,
Па си повика руса Драгана,
Та на Драгани жално думаше:
„Мари Драгано, моя робиньо!
Що ща те питам, право да кажеш:
Имаш ли братец, имаш ли сестра,
Имаш ли баща, имаш ли майкя?“
Драгани ми се жалба нажъли,
Жалба нажъли, сълзи порони,
Та па на млат яничар продума:
„Имам си баща, имам си майкя,
Имам си братец, имам си сестра“.
— „А каде ли ти е мили братец?“
Драгана му жално отговаря:
„Кога турци Влашка са разбиле,
Стари избиле, млади робиле,
И моя братец тамо си беше;
Ето сега дваесе години,
Отка' братец не сам видела“.
А яничар Драгана питаше:
„Мари Драгано, моя робиньо!
Да си го видиш, познъ ли щеш го?“
— „Я да го вида, познъ ща си го
По клета глава, по едри гради“.
А яничар Драгана питаше:
„Що има брат ти на клета глава?“
— „Брат ми си има отъ сабля белек,
Че е посечен на люта войскя“.
А яничарин Драгана пита:
„Що има брат ти на едри гради?“
— „Брат ми си има на гради белек,
От стрела ранен вав люта войскя“.
Та па яничарин си раствори
Белите гради, русата коса
И на Драгана жално думаше: